

Hồi 1

Không Thích Danh Mã Không Phải Là Anh Hùng

Nơi đây không có gì khác ngoài rượu ngon đầy bình, danh câu ngàn con, ông có rảnh rồi, xin lại tận hứng.

Đấy là thiệp mời của Cầu tổng quản mã trường Quan Đông Lạc Nhật, đại biểu cho Kim đại lão bản gửi tới, nhân dịp thịnh hội mua bán thú ngựa vào mùa xuân, lần đầu tiên Quan Đông Lạc Nhật đã tổ chức tại Quan nội, địa điểm là trang trại mùa hè của Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ Gia, một nhà cự phú ở Lạc Dương, nhật kỳ là rằm tháng ba.

Những tấm thiệp mời ấy cộng lại chỉ có mười tờ, đối tượng đáng cho Cầu tổng quản mời mọc không nhiều lắm.

Những người được mời dĩ nhiên đều là những tay đại hào trong giang hồ, những tay anh kiệt hùng cứ một phương. Không thích danh mã không phải là anh hùng. Những người đến đều là anh hùng, đều đã từng cưỡi danh câu của Lạc Nhật mã trường.

... Chỉ cần có chỗ mặt trời lặn, là có danh câu của Lạc Nhật mã trường.

Đấy là một câu nói hào hùng của chủ nhân mã trường, Kim đại lão bản, và cũng là sự thật.

Tháng ba, Lạc Dương, mùa xuân.

Trăng mười bảy vẫn còn tròn vạnh, đêm đã khuya, trong gió đượm đầy hương hoa. Kiện mã trong chuồng khẽ hí lên, nhưng không còn tiếng người, ánh trăng từ ngoài cửa chiếu xiên vào, chiếu trên thân hình cao lớn khô vĩ của Cầu Thiên Kiện thành ra một cái bóng dài ngoẵng.

Từ ngày mười lăm tới giờ, thành tích trong ba ngày rất là đáng kể, một số lớn kiện mã đã được Vương tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc mua với giá cao, nhưng y vẫn còn đang mãi chờ đợi hai vị khách đến giờ còn chưa lại.

Đáng lý ra y không nên kỳ vọng vào chuyện bọn họ lại.

Hà Sóc đại hiệp oai chấn giang hồ là Vạn Quân Vũ, từ hai năm trước đã rửa tay gác kiếm, đến nay vẫn chưa bao giờ đạp chân ra khỏi cửa sơn trang một bước.

Thế tập nhất đẳng hầu coi phú quý công danh như xí thổ là Địch Thanh Lân, bao nhiêu năm nay đã lãng tích thiên hạ, không chừng còn chưa nhận được thiệp mời của y.

Y hy vọng bọn họ lại, chỉ bất quá vì y nghĩ rằng trong những con ngựa y đem từ Quan ngoại xa xôi vào, có một con ngựa hay chỉ có bọn họ mới nhận ra được.

Chỉ có người biết của mới trả giá cao.

Y không muốn ủy khúc con ngựa hay đó, lại càng không muốn đem nó về lại Quan đông.

Hiện tại đã là đêm khuya của ngày thứ hai. Đang lúc y bắt đầu cảm thấy thất vọng, ngoài sân bỗng có tiếng người vọng vào, Oai Trấn Hà Sóc đại hiệp hai ba năm nay chưa ra khỏi nhà một bước, đã cưỡi khinh kỵ suốt đêm chạy lại Mẫu Đơn sơn trang.

oOo

Vạn Quân Vũ gia nhập giang hồ năm mười bốn tuổi, mười sáu tuổi giết người, mười chín tuổi dùng thanh đại phác đao cắt đầu tên đại đạo Phùng Hồ ở dưới chân núi Thái Hành, hai mươi ba tuổi đổi cây đao quen xài dùng thanh Ngư Lô tử Kim đao, danh tiếng của y đã vang động giang hồ, chưa đến ba chục tuổi đã được người trong vũ lâm xưng tụng là Hà Sóc đại hiệp.

Y tuổi con chuột, năm nay chỉ mới bốn mươi sáu tuổi, tuổi tác còn nhỏ hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Lần này y không đem thanh đao của y lại.

Bởi vì y đã chán ghét chuyện giang hồ, trước mặt chúng anh hùng hảo hán, y đã rửa tay phong đao, cái thanh Ngư Lô tử kim đao từng trong tay y lâu năm đã được bọc lại bằng bao vải màu vàng, đặt trên chiếc giá bằng gỗ đàn, phía trước thần tượng của Quan Thánh gia.

Nhưng y đem theo ba thứ đao khác.

Sư huynh của y Vạn Thắng Đao Hứa Thông, đệ tử đặc ý của y Khoái Đao Phương Thành, và tử đảng của y Như Ý Đao Cao Phong.

Hạng người như y, nếu bên cạnh không có đao, cũng giống như không mặc áo quần vậy, nhất định không thể tùy tiện ra ngoài đường.

Nhưng y tin tưởng vào thanh đao trong tay ba người này.

Bất cứ người nào có bên cạnh mình ba thanh đao như thế này, y cũng đủ sức ứng phó được bất kỳ hoàn cảnh nào.

Tháng ba ở Lạc Dương, hoa nở rộ.

Ngọn đôi phía sau Mẩu Đơn sơn trang nở đầy mẩu đơn, dưới chân đôi người ta vừa lấy gỗ bao quanh lại thành một vòng sân rộng lớn, nơi nào cũng có ngựa tung nhảy hí vang.

Ngựa không biết thưởng thức mẩu đơn, mẩu đơn cũng không biết thưởng thức ngựa, nhưng cả hai đều đáng được cho người ta khâm thưởng.

Mẩu đơn đoan trang phú quý, mỹ lệ rộng rãi, như thực nữ con nhà danh môn; ngựa kiêu hãnh mạnh bạo, linh hoạt tuấn hùng, như hảo hán giang hồ.

Trên đôi dưới đôi đều đầy những người, có người đang khâm thưởng mẩu đơn phú quý diễm lệ, có người đang khâm thưởng ngựa kiêu hùng dũng mãnh, nhưng làm cho đa số mọi người cùng cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là một người.

Vạn Quân Vũ hình như đối với chuyện gì cũng chẳng có vẻ gì là hứng thú, mắt y nửa nhắm nửa mở, người y tựa nghiêng vào một chiếc ghế đan bằng đàng la mềm mại.

Y quá mệt mỏi.

Bất cứ ai trong một đêm liên tiếp thay ba loại khoá mã, đi hết chín trăm ba mươi ba dặm đường xong, cũng đều cảm thấy mệt mỏi.

Sư huynh của y, đệ tử của y, tử đảng của y lúc nào cũng ở bên cạnh, không rời nửa bước. Từng con từng con ngựa được đem lại cái chuồng gỗ trước mặt y, được người ta mua bằng giá cao, mắt y vẫn cứ lim dim.

Đợi đến lúc cuối cùng có con ngựa thật đặc biệt, một mình được đem lại chuồng gỗ, cặp mắt của y mới mở trừng ra.

Con ngựa này do chính tay Cầu tổng quản cầm cương lại, toàn thân đen tuyền như mực, chỉ có cái mõm là lấm tấm màu trắng như tuyết.

Trong đám người lập tức phát ra tiếng tụng thán, ai ai cũng thấy được đây là một con ngựa quý chọn trong ngàn con.

Cầu Hành Kiện vỗ nhè nhẹ trên đầu con ngựa, gương mặt lộ vẻ khoan khoái kiêu ngạo.

- Nó có tên là Thần Tiễn, Vạn đại hiệp là Bá Lạc thời nay, dĩ nhiên là nhìn ra được đây là một con ngựa quý.

Vạn Quân Vũ nằm lười biếng ra đó, lắc lắc đầu:

- Ta chẳng phải Bá Lạc, con ngựa này cũng chẳng phải ngựa quý.

Y nói:

- Chỉ nghe cái tên đã thấy không tốt rồi.

- Tại sao ?

Cầu Hành Kiện hỏi:

- Tiễn không đi được xa, không những vậy, trước thì nhanh nhưng sau thì chậm, hậu kinh nhất định không đủ.

Vạn Quân Vũ bỗng đổi đề tài:

- Hồi còn nhỏ ta có một người bạn, tác phong cũng giống in hệt như Cầu tổng quản. Có lần y mời ta ăn một con gà, mà không có chân.

Y bỗng nói đến chuyện bạn bè thời xa xưa và con gà không có chân ra, chẳng ai biết y đang có ý gì.

Cầu Hành Kiện cũng không hiểu, y nhin không nổi bèn hỏi:

- Gà tại sao không có chân ?

- Bởi vì hai chân của con gà đã bị y chặt mất đi để dành cho mình ăn.

Vạn Quân Vũ hững hờ đáp:

- Cầu tổng quản không phải cũng giống như y, đại khái là giấu mất những con ngựa hay lại cho mình.

Cầu Hành Kiện lập tức phủ nhận:

- Vạn đại hiệp nhân quang vô song. Tại hạ ở trước mặt Vạn đại hiệp, làm sao dám làm chuyện đó ?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ bỗng lóe ra một tia sáng bén như dao:

- Nếu vậy tại sao Cầu tổng quản lại đem giấu con ngựa kia đi vậy ?

Cặp mắt của y dính vào một cái chuồng gỗ phía sau, trong đó người ta chọn còn thừa lại mấy con ngựa ốm, trong đó có một con lông màu vàng, thân hình ốm như cây cung, đứng một mình trong góc, ra dáng lười biếng không có lấy một tí sức lực, nhưng giữ một khoảng cách với những con ngựa khác, làm như chẳng thèm cùng hàng ngũ với chúng.

Cầu Hành Kiện chau mày lại:

- Vạn đại hiệp không lẽ đang nói đến con ngựa đó ?

- Chính là nó đấy.

Cầu Hành Kiện cười khổ:

- Con ngựa đó là một tay bợm rượu, sao Vạn đại hiệp lại chọn trúng phải nó ?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ càng sáng rực:

- Bợm rượu ? Có phải nó phải uống tí rượu mới lên tinh thần được ?

- Đúng là như vậy.

Cầu Hành Kiện thở than:

- Nếu trong đồ ăn không có rượu, nó chẳng thèm ăn cả ngày.
- Tên nó là gì ?
- Nó tên là Lão Tửu.

Vạn Quân Vũ bỗng đứng bật thẳng người dậy, bước lớn lại, ánh mắt loang loáng, nhìn đăm đăm vào con ngựa, y bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn !

- Lão Tửu, hay ! Quá hay.

Y cười lớn nói:

- Lão Tửu mới có lão kình, không những vậy, càng về sau càng có kình. Ta dám cá, Thần Tiễn nếu đua với nó năm trăm dặm, hai trăm dặm đầu Thần Tiễn nhất định là dẫn đầu, nhưng đi hết đường, nó nhất định sẽ về trước Thần Tiễn hai trăm dặm.

Y nhìn dính vào Cầu Hành Kiện:

- Người có dám cá với ta không ?

Cầu Hành Kiện yên lặng cả nửa ngày, bỗng nhiên y cũng cười lớn, vừa cười lớn vừa đưa ngón tay cái lên:

- Vạn đại hiệp quả thật có nhãn lực, quả thật không có chuyện gì qua mắt được pháp nhãn của đại hiệp.

Trong đám người lại có tiếng tán thán nổi lên, không những bội phục nhãn lực của Vạn Quân Vũ, đối với con ngựa ốm o chẳng có tí nào để coi đó cũng đặc biệt chú ý trầm trồ. Thậm chí đã có người bắt đầu tranh giành muốn trả giá. Dù biết là tranh không được, tranh với Hà Sóc đại hiệp một trận, có bại cũng đã là một chuyện vinh quang rồi.

Giá cao nhất vừa gọi ra là chín ngàn năm trăm lượng. Đấy đã là con số rất lớn rồi.

Vạn Quân Vũ chỉ chậm chậm thò ra ba ngón tay, Cầu tổng quản lập tức lớn tiếng tuyên bố:

- Vạn đại hiệp ra giá ba vạn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không ?

Không còn ai. Ai ai cũng câm miệng lại. Vạn Quân Vũ mặt mày hớn hở, đang tính tự mình bước vào chuồng dẫn ngựa ra, bỗng nghe có người nói:

- Ta ra giá ba vạn lẻ ba lượng.

Gương mặt của Vạn Quân Vũ lập tức sa sầm xuống, lẩm bẩm một mình:

- Ta đã biết cái tên tiểu tử ấy thế nào cũng lại phá đám.

Cầu Hành Kiện thì sung sướng ra mặt, cười lớn nói:

- Không ngờ Địch tiểu hâu cũng đến được kịp thời !

Đám người lập tức tề ra, mọi người ai ai cũng muốn xem cái phong thái của vị thiếu hiệp thế tập nhất đẳng hầu, đương kim thiên hạ đệ nhất phong lưu này.

oOo

Toàn thân y phục trắng tinh, không nhiễm bụi trần; gương mặt thanh tú trắng trẻo, lúc nào cũng ra dáng lãnh đạm như cười mà không phải cười; bên cạnh lúc nào cũng có một vị giai nhân tuyệt sắc phong tư trác ược, không những vậy, mỗi lần ra mặt, là mỗi vị giai nhân không giống nhau.

Đấy chính là người xem công danh phú quý như bụi bặm, nhưng lại xem danh mã và mỹ nhân như tính mệnh, Địch Tiểu hầu gia Địch Thanh Lân.

Bất kỳ đi đến chỗ nào, y đều là người lôi cuốn sự chú ý và ngưỡng mộ của mọi người. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Hôm nay người đang tựa vào người y, là một mỹ nữ mặc áo màu hồng nhạt, nước da trắng như bạch ngọc, gương mặt như đào hoa, ánh mắt tựa mặt nước mùa xuân, làm người ta ngất ngây như say rượu.

Chẳng ai biết Địch Tiểu hầu tìm đâu ra một vị mỹ nhân như vậy.

Vạn Quân Vũ gặp y chỉ còn nước lắc đầu thở ra:

- Ông lại đây làm gì ? Tại sao ông muốn lại ?

Địch Tiểu hầu đưa cặp mắt lãnh đạm cười cười nhìn y, đơn giản nói với Vạn Quân Vũ:

- Tôi lại đây hại ông đấy.

- Hại tôi ? Ông tính hại ra sao đây ?

- Bất kể ông ra giá bao nhiêu, tôi đều thêm ba lượng.

Vạn Quân Vũ nhìn dính vào y, ánh mắt loang loáng, cũng không biết y nhìn bao lâu, bỗng y cười phá lên:

- Tốt, tốt lắm.

Mọi người đều nghĩ rằng cái vị đại hào oai chấn Hà Sóc này nhất định sẽ ra giá cao đến độ sẽ làm cho ai cũng phải nhảy giật bắn người lên.

Nào ngờ Vạn Quân Vũ bỗng ngưng bật tiếng cười, lớn tiếng nói:

- Con ngựa này ta không mua nữa, người bán cho y đi.

Cầu Hành Kiện ngớ mặt ra. Vạn Quân Vũ nói xong, quay đầu bỏ đi, nào ngờ Địch Thanh Lân lại kêu giựt lại:

- Chờ một chút.

Vạn Quân Vũ quay đầu lại nhìn dính vào y:

- Ông còn muốn tôi chờ gì đây ?

Địch Tiểu Hầu chưa trả lời, y đi hỏi Câu Hành Kiện:

- Còn có ai chịu bỏ ra giá cao hơn nữa không ?

- Đại khái chẳng còn ai.

- Vậy thì con ngựa này có phải đã là thuộc về ta rồi không ?

- Vâng.

Địch Tiểu Hầu quay lại đối diện với Vạn Quân Vũ:

- Vậy thì tôi tặng cho ông.

Vạn Quân Vũ cũng ngó mặt ra.

- Ông nói gì ? Ông muốn tặng cho tôi con ngựa này thật sao ? Tại sao ông làm vậy ?

Y không hiểu, người khác cũng không hiểu, Địch Thanh Lân chỉ hững hờ nói:

- Chẳng vì gì cả, tặng ngựa cho một vị anh hùng, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hà tất phải hỏi tại sao.

Đấy chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lân.

o0o

Đêm, đèn hoa vừa thấp lên, tiệc vừa được khai mạc. Mỹ tửu được uống ừng ực vào cổ họng như nước lã, hào khí như suối tuôn tràn ào ạt.

Vạn Quân Vũ đang uống không ngừng.

Người trong giang hồ ai ai cũng biết tửu lượng của y như biển ...

- Vạn đại hiệp không những đao pháp vô song, tửu lượng cũng thiên hạ vô song.

Hôm nay y uống cũng đặc biệt nhiều hơn một chút.

Y không thể không thu nhận lòng tốt của Địch Thanh Lân, thu vào rồi còn không biết mình nên cao hứng hay không nữa.

Vì vậy y cứ uống tì tì, uống một chút rượu vào rồi cũng phải cao hứng lên thôi.

Sư huynh, đệ tử, tử đảng của y để cho y tha hồ uống, bởi vì chỗ uống rượu là tư thất của Hoa tứ gia, khách không nhiều lắm, không những vậy, bọn họ đã tra rõ lý lịch của từng người.

Vạn Quân Vũ thường thường nói với bạn bè của y:

- Vào giang hồ mà nổi danh quá sớm, không phải là chuyện hay ho gì, người nào thành danh lẹ quá, đêm đêm thường không khỏi có những lúc không ngủ được.

Hạng người như y làm bất cứ chuyện gì đều không thể không để ý một chút, vì vậy, y mới còn sống tới bây giờ. Dù có người nào muốn lấy mạng y, cũng vĩnh viễn không có lấy một cơ hội.

Người ra khỏi bàn tiệc sớm nhất là Địch Thanh Lân.

Trước giờ y không thích uống rượu, y đã mệt mỏi lắm, chủ nhân đã chuẩn bị cho y một phòng khách, còn có mỹ nhân đang đợi y ... đối với đa số đàn ông, chỉ cần có một lý do cuối cùng đó cũng đã quá đủ.

Mọi người đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ tiễn y ra, không những ngưỡng mộ, còn bội phục nữa:

- Cái vị tiểu hầu gia này chơi rất đẹp, thảo nào mà đàn bà đều mê mệt vì y.

Hoa tứ gia cũng là tay tửu lượng như biển.

Người y cao lớn, mập mạp, thành thật, nhiệt trường, gương mặt bầu bầu, ngay cả một điểm cơ trá cũng không có, tuy năm nào cũng bị người ta gạt, nhưng y chẳng có gì là phàn nàn.

Vạn Quân Vũ hỏi y:

- Kỳ này ông mua bao nhiêu con ngựa ?

- Ngay cả một con cũng không.

Hoa Tứ gia cười hì hì giải thích:

- Bởi vì Kim đại lão bản và Cầu tổng quản là bạn của tôi, tôi không thể nào đi hại bạn bè, bắt bọn họ đi gạt tôi, vì vậy tôi chỉ còn cách bị người khác gạt, không thể để bạn bè gạt mình.

Vạn Quân Vũ cười lớn.

- Nói thật hay, hay quá, tôi mời ông ba ly.

Ba ly xong, Hoa tứ gia kính lại ba ly, Vạn Quân Vũ lập tức phải đi tiểu tiện.

Tửu lượng của y rất cao, bởi vì y uống rượu có một bí quyết ... y mửa ra được. Uống nhiều quá bèn ra ngoài mửa, mửa xong rồi lập tức có thể về lại uống tiếp.

Đấy là bí quyết của y.

Tuy sư huynh, đệ tử và tử đảng của y đều biết cái bí quyết đó, nhưng y lại nghĩ bọn họ không biết vậy, vì vậy lúc y nói y muốn đi tiểu tiện, bọn họ đành phải để y đi một mình.

Trên mặt cái hố đào thật sâu, là một bọc gỗ làm bằng gỗ tử đàn, trên bọc có phủ thảm, dưới hố có trải lông ngỗng.

Hoa tứ gia là người biết hưởng thụ, chuyện gì cũng phải hoàn mỹ, ngay cả chỗ phương tiện cũng không ngoại lệ.

Vạn Quân Vũ bước vào, cặp mắt say sưa lộ vẻ tán thưởng, y quyết định về nhà nhất định phải làm một phòng vệ sinh y như vậy.

Sau đó y bắt đầu mưa ra.

Chuyện đó chẳng có gì là khó ... lấy ngón tay trở bỏ vào miệng, đè vào dưới cuối lưỡi một cái, là mưa ra được ngay.

Lần này y không mưa ra được.

Y vừa đưa ngón trở vào trong miệng, lập tức có một bàn tay từ phía sau thò tới, chặn lấy cằm của y, lấy hàm răng của y cắn lấy đầu ngón tay của y.

Y đau quá, nhưng hét không ra tiếng, y dùng sức thọt cùi chỏ vào sau sườn người đó, nhưng người đó đã điếm ngay vào huyết Khúc Trì trên cùi chỏ của y.

Y khổ luyện võ công hai mươi tám năm nay, hiện tại toàn thân công phu sức lực, không có chỗ nào sử ra được tí gì.

Y đã từng trải trăm trận, giết người vô số, những người muốn giết y cũng không ít, chỉ có người này là chụp được thời cơ tốt nhất, cơ hội tốt nhất.

Y chỉ muốn biết người đó là ai.

Người này cũng nguyện ý cho y biết, nói nhỏ nhẹ bên tai y:

- Ta đã nói với ngươi, ta lại đây hại ngươi, ta đã điều tra rõ ràng về ngươi, đối với mỗi chuyện về ngươi, ta biết rất rõ ràng, không chừng còn rõ hơn cả ngươi, ta cũng biết nhất định ngươi muốn lại đây mưa.

Giọng người đó lạnh lùng mà hờ hững:

- Vì vậy ngươi chết cũng không oan uổng gì.

Vạn Quân Vũ đã biết người đó là ai, chỉ tiếc y không còn cơ hội để nói ra.

Cuối cùng y chỉ thấy có ánh đao nhạt nhẽo lóe lên, nhạt như một tia sáng mặt trời vừa hiện ra trong bình minh.

Sau đó y thấy lồng ngực nhói lên kịch liệt, một con dao đã đâm vào giữa lồng ngực mé bên trái, đâm sâu vào trái tim.

Một con dao mỏng như tờ giấy.

Không ai hình dung ra được con dao ra khỏi vỏ nhanh như thế nào.

Rút ra cũng nhanh như vậy.

Một con dao vừa quá nhanh vừa quá mỏng, đâm vào rồi rút ra như vậy, sẽ không có vết thương gì để lại.

Vì vậy sẽ không có ai báo thù cho Vạn Quân Vũ.

Bởi vì cái chết của y, chỉ vì do y uống rượu nhiều quá, theo quan niệm của đa số người, uống rượu nhiều quá thường thường sẽ bị chết rất đột nhiên.

Dĩ nhiên mọi người càng không thể ngờ được người vừa tặng cho y một con ngựa quý là Địch tiểu hầu, lại có liên quan gì đến chuyện này.

Vì vậy danh mã vẫn theo linh cửu đi, mỹ nhân vẫn theo Địch tiểu hầu về.

Đợi đến lúc Địch tiểu hầu xuất hiện lại lần nữa, mọi người vẫn sẽ đưa cặp mắt ngưỡng mộ nhìn y, vẫn không có ai tin rằng y vừa giết người, giết người trong khoảnh khắc, không một tiếng động.

Đây là phương pháp và tiêu chuẩn giết người của Địch Thanh Lân.

o0o

Trong xe rộng rãi thoải mái, con ngựa kéo xe đã được huấn luyện kỹ càng, gã đánh xe giỏi cầm cương, ngồi trên chiếc xe của Địch tiểu hầu như ngồi trên chiếc thuyền hoa trên Tây hồ, vừa êm ái vừa thư thái, thậm chí còn không cảm thấy được mình đang đi trên xe.

Tư Tư mặc chiếc áo lụa mềm mại màu đỏ tươi, nằm cuộn lại trong một góc như con mèo, cô dùng hai bàn tay trắng ngần, ngón tay sơn nước Phong Tiên hoa màu đỏ tươi, bóc trái bồ đào được trồng trong nhà kín, mớm vào miệng người đàn ông của cô.

Cô là người đàn bà rất ôn nhu, thông minh và mỹ lệ, hiểu được cách hưởng thụ đời sống, và cũng hiểu được cách đàn ông hưởng thụ cô.

Cô không muốn đánh mất người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, nhưng hiện tại cô biết cô sắp mất y.

Địch tiểu hầu trước giờ không muốn bị lưu luyến bên một người đàn bà nào quá lâu.

Nhưng cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cách giữ lấy y.

Địch Thanh Lân nhìn người đàn bà bên cạnh y, nhìn cặp đùi mềm mại hoàn mỹ lộ ra ngoài chéo quần.

Y biết phía sau lớp áo đó là một thân hình lỏa thể thật hoàn mỹ.

Da thịt cô căng đầy và mềm mại, lúc cô đang nồng nhiệt, toàn thân đều biến thành ra lạnh ngắt, không những vậy còn run rẩy không ngớt.

Cô hiểu được làm sao thì đàn ông sẽ biết cô đã hoàn toàn bị y chinh phục.

Nghĩ đến tấm thân kiều diễm của cô, Địch Thanh Lân bỗng cảm thấy người mình có một luồng nhiệt khí xông lên.

Y đã biết rất nhiều đàn bà, chỉ có người đàn bà này mới hoàn toàn phối hợp được với y, làm y được hoàn toàn thỏa mãn.

Y quyết định để cô bên cạnh thêm một thời gian nữa, luồng nhiệt khí trong người y đã làm cho y quyết định như vậy. Bàn tay y nhẹ nhẹ luồn vào trong áo cô, bầu ngực của cô chắc nịch và vun đầy, nằm êm ái trong lòng bàn tay y.

Không ngờ cô bỗng nói với y một câu thật lạ lùng:

- Em biết anh với Vạn Quân Vũ đã quen nhau từ lâu.

Tư Tư nói với Vạn Quân Vũ:

- Hai người trước giờ có cừu hận gì với nhau không ?

- Không.

- Trước giờ ông ta có làm chuyện gì đắc tội với anh không ?

- Không.

Tư Tư nhìn y dăm dăm, hỏi chậm từng tiếng một:

- Thế thì sao anh giết ông ta ?

Luồng nhiệt khí trong người Địch Thanh Lân bỗng tắt lịm.

Tư Tư còn đang tiếp tục:

- Em biết nhất định anh đã giết ông ta, bởi vì ông ta chết đúng lúc anh không có bên mình em, anh về lại rồi, người anh hừng hực; một đêm anh làm tới ba lần, so với lần đầu tiên anh làm với em còn lâu hơn nhiều. Lúc trước em có nghe một bà chị của em nói, có kẻ chỉ có giết người xong mới biến ra như vậy, biến ra thật điên cuồng, thật man dại, như anh hồi hôm qua vậy.

Địch Thanh Lân yên lặng nghe cô nói, y không có lấy một tí phản ứng.

Tư Tư nói tiếp:

- Em còn biết anh giấu trong người một lưỡi dao thật là mỏng, bà chị của em có nói rằng, dùng thứ dao đó giết người, không dễ dàng gì nhìn ra vết thương ở đâu.

Địch Thanh Lân bỗng hỏi cô:

- Cái bà chị này của em sao lại biết những chuyện này ?

- Bởi vì chị ấy có một người khách quen, một người bộ đầu rất nổi danh, về phương diện đó chẳng có thứ gì là qua khỏi mắt y.

Tư Tư nói:

- Người khác ai cũng nói trái tim của y như sắt đá, nhưng y đối đãi với bà chị của em rất tốt. Trước mặt chị ấy, y hiền như con chó nhỏ.

Địch Thanh Lâm đang thở than trong lòng.

Cô không nên quen biết với một bà chị như vậy, một người đàn bà không nên biết quá nhiều.

Tư Tư nhìn y, sờ nhẹ trên gương mặt trắng trẻo của y:

- Anh không cần phải giấu em chuyện gì, em đã là người của anh, anh có làm gì đi chẳng nữa em đều vẫn theo anh mãi mãi mà.

Cô dịu dàng nói:

- Vì vậy anh cứ yên tâm, chuyện của anh em chẳng bao giờ nói ra, có chết cũng không nói ra.

Giọng của cô ôn nhu, bàn tay của cô lại càng ôn nhu.

Cô đã cảm thấy người y hứng lên, chiếc áo đỏ tươi đã bị xé toạt ra.

Cô yên lòng lắm.

Bởi vì cô biết phương pháp cô dùng đã có hữu hiệu. Hiện tại y sẽ không bỏ cô nữa, y cũng không dám bỏ cô.

Cơ nồng nhiệt đã trở lại yên tĩnh, xe ngựa vẫn chạy.

Địch Thanh Lâm móc trong túi ra một bình rượu bồ đào, uống một ngụm rồi mới hỏi:

- Lúc nãy em hỏi anh tại sao phải giết Vạn Quân Vũ, bây giờ em còn muốn anh nói cho em nghe không ?

- Anh muốn nói thì em nghe.

- Anh giết y, chỉ vì anh có người bạn không muốn cho y sống thêm phút giây nào.

- Anh cũng có bạn bè ?

Tư Tư cười:

- Trước giờ em chưa hề biết rằng anh cũng có bạn bè.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Người bạn của anh tùy tiện muốn anh làm gì là anh làm sao ?

Địch Thanh Lâm gật gật đầu.

- Chỉ có y mới làm vậy được, bởi vì anh thiếu y món nợ.

Địch Thanh Lân nói tiếp:

- Y là đầu não của một tổ chức lớn nhất trong giang hồ, y từng giúp anh một chuyện rất lớn, với điều kiện duy nhất là, y cần anh làm cho y chuyện gì, anh sẽ không từ chối.

Y lại nói:

- Tổ chức này tên là Thanh Long hội, có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, mỗi châu mỗi phủ mỗi huyện nơi nào cũng có người của y, thế lực của y lớn lao lắm, em không thể nào tưởng tượng ra cho được.

Tư Tư lại nhin không nổi hỏi y:

- Nếu y đã có thế lực lớn như vậy, tại sao còn muốn anh đi giúp y ?

- Bởi vì có người không thể nào giết được.

Địch Thanh Lân nói:

- Bởi vì giết người đó rồi, ảnh hưởng sẽ rất to lớn, hỗn loạn sẽ rất nhiều, những hạng người đó bạn bè vô số, nhất định sẽ tìm cách báo thù cho họ.

- Không những vậy, quan phủ nhất định sẽ điều tra.

Tư Tư nói:

- Người trong giang hồ chẳng ai đi dính vào những chuyện lôi thôi phiền phức đó.

Địch Thanh Lân thừa nhận.

- Chỉ bất quá, người khác giết không được, anh giết được, mà cũng chỉ có anh mới giết được.

Y nói:

- Bởi vì chẳng ai ngờ rằng anh giết người được, vì vậy anh giết rồi, sẽ không làm cho ai chú ý nghi ngờ đến mình, càng không để cho người bạn anh bị liên lụy.

Tư Tư không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cô lại càng yên tâm.

Một người đàn ông chỉ có ở trước mặt một người đàn bà y yêu thích và tín nhiệm nhất, mới thổ lộ những bí mật như vậy.

Cô quyết tâm giữ bí mật cho y, bởi vì cô thích cái người đàn ông có lúc ôn nhu như nước, có lúc lãnh đạm như băng, có lúc lại nhiệt tình như lửa này.

Cô tin rằng mình có thể giữ được y.

Chỉ tiếc là cô lầm.

Tuy cô hiểu đàn ông, người đàn ông này không phải là ai cũng hiểu được, không chừng ngay cả chính y cũng không hiểu được mình.

Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy về phía trước, trong xe chỉ còn thừa có Địch Thanh Lân.

Tư Tư đã biến mất ra khỏi thế giới này.

Địch Thanh Lân có ba cách làm cho một người bỗng biến đi, đối với Tư Tư, y dùng cách tối hữu hiệu nhất.

Không ai biết y dùng cách gì, ba cách của y chỉ có mỗi một mình y là biết được bí mật.

Bí mật đó trừ y ra, vĩnh viễn không có người thứ hai nào trên đời này biết được.

Tư Tư đã lầm.

Bởi vì cô không biết Địch Thanh Lân vĩnh viễn không bao giờ tín nhiệm bất cứ một người nào còn đang hô hấp được.

Cô cũng không biết rằng người Địch Thanh Lân chân chính yêu thích nhất chỉ là một mình y.

Một người như Tư Tư nếu bỗng nhiên bị biến mất, nhất định sẽ không dẫn đến sự chú ý phiền phức gì từ người nào.

Con người của cô như một đóa dương hoa trong gió, một quả lục bình trôi nổi trên sông, nếu không ai gặp cô, rất có thể cô lại đi theo một kẻ lãng tử không nhà không cửa nào đó, cũng rất có thể được một gã thương gia giàu có nào đó nhốt vào trong nhà bằng vàng, thậm chí còn có thể tự mình vào một cái miếu ở một nơi hang núi thâm sâu nào đó cất tóc quy y.

Hạng người đàn bà như cô, chuyện gì cũng có thể làm được.

Vì vậy cô có làm chuyện gì, chẳng ai cảm thấy kinh ngạc, cũng chẳng ai quan tâm.

Vì vậy lúc cô bắt đầu cảm thấy mình có thể nương tựa được vào Địch Thanh Lân, Địch Thanh Lân bèn cho cô lìa xa thế giới.

Đấy chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lân.

oOo

"Đại thơ" dựa người vào chiếc gối bên cạnh bàn trang điểm, trong lòng đang tự hỏi:

- Tư Tư không phải tới lúc phải về nhà rồi sao ?

Nàng rất thích Tư Tư, nàng chẳng còn ai là thân thích trên thế gian này, nàng đã bắt đầu được người ta gọi là "đại thơ".

Một người đàn bà như nàng được người ta xưng là "đại thơ" là một chuyện biết bao nhiêu là bi ai.

Tuổi hoa niên của nàng đã đi qua, nàng chỉ hy vọng Tư Tư đừng làm hư hỏng đời mình, chỉ hy vọng cô lấy được tấm chồng thành thực biết lo cho gia đình.

Chỉ tiếc là Tư Tư không thích những người đàn ông hiền lành chỉ biết làm ăn.

Tư Tư quá thông minh, quá kiêu ngạo, quá ham chuyện danh vọng, cũng y như nàng lúc còn trẻ.

Trong phòng, bên cạnh chiếc bàn bằng gỗ tử đàn mặt làm bằng đá xanh, có một người đàn ông ốm nhom, mặt mày đen thùi, dáng vẻ trầm mặc, tuổi tác còn chưa tới ba mươi, đang ngồi đó yên lặng nhìn nàng.

Y tên là Dương Tranh, là người bạn từ thuở nhỏ thanh mai trúc mã của nàng.

Lúc nàng mười lăm tuổi, vì phải kiếm tiền chôn cất song thân, nàng phải dẫn bước vào phong trần, sau mười năm ly biệt, bọn họ lại trùng phùng ở nơi đây, không ngờ rằng y đi làm thủ lãnh bọn bộ khoái trong huyện thành.

oOo

Lấy thân phận của y mà nói, đáng lý ra y không nên lại chốn này.

Nhưng cứ hai ba ngày y lại đến một lần, đến chỉ để ngồi yên lặng ở đó nhìn nàng.

Liên hệ giữa hai người không hề có tí gì như người khác tưởng tượng, tình cảm giữa hai người không ai có thể hiểu được, cũng không ai có thể tin được.

Nàng vẫn nói y đừng lại, để người khác khỏi đồn đãi tai tiếng, ảnh hưởng đến sự nghiệp và thanh danh của y.

Nhưng Dương Tranh nói:

- Chỉ cần tôi tự xét mình không có gì xấu hổ, ở đâu tôi cũng lại được.

Y vốn là một kẻ ươn ngạnh như vậy.

Chỉ cần y cho là chuyện phải làm, làm xong không xấu hổ, dù có kẻ đao vào cổ y cũng không ngăn chặn được y.

Y muốn lấy nàng.

Trong tâm mục của y, nàng vĩnh viễn là cô bé cột tóc đuôi gà "Lữ Tố Văn", không phải là danh kỹ Như Ngọc năm xưa, cũng không phải là Đại Thơ hiện giờ.

Trong lòng nàng cũng đâu phải không muốn lấy một người đàn ông vừa quật cường, vừa đa tình, vừa thành thực này.

Từ lâu lắm rồi, nàng đã tự chuộc lại được thân mình, nếu nàng nguyện ý, nàng đã tùy thời tùy lúc bỏ đi với y.

Nhưng nàng không làm vậy được, y còn nhỏ hơn nàng một tuổi, dưới cặp mắt của các huynh đệ trong lục phiến môn, y là một tay hảo hán anh hùng, có tiền đồ, có bạn bè, có sự nghiệp.

Còn tuổi thanh xuân của nàng đã muốn tàn tạ như đóa hoa khô héo, không những vậy, nàng còn là một con điểm không ai coi ra gì.

Nàng không thể phá hủy y, nàng đành phải dần lòng cự tuyệt, giữa đêm tĩnh lại một mình nằm âm thầm khóc.

Dương Tranh bỗng hỏi nàng:

- Có phải Tư Tư đã kiếm được một người đàn ông rất tốt, đã kiếm được chỗ nương thân ?

- Em cũng hy vọng nó được một chỗ an thân.

Lữ Tố Văn thở nhẹ ra:

- Chỉ tiếc là sớm muộn gì nó cũng về lại đây.

- Tại sao ?

- Anh không biết Địch Thanh Lâm sao ?

Lữ Tố Văn hỏi ngược lại.

- Anh biết. Thế tập nhất đẳng hầu. Một tay thiếu hiệp phong lưu nổi danh trong giang hồ.

Dương Tranh nói:

- Tư Tư đi theo y mấy bữa nay ?

Lữ Tố Văn gật gật đầu:

- Cỡ hạng người như Địch Thanh Lâm, làm sao còn thật tình với cô nào ? Còn không phải chơi chơi vài bữa rồi thôi ?

Dương Tranh lại ngồi đó yên lặng ngốc ra cả nửa ngày, rồi mới chậm chậm đứng dậy.

- Anh đi đây.

Y nói:

- Tối nay anh có công chuyện phải làm.

Lữ Tố Văn không giữ y lại, cũng không hỏi y đi làm công chuyện gì.

Nàng muốn giữ y lại, muốn hỏi y công chuyện có nguy hiểm không. Trong lòng nàng vẫn lo lắng cho y rất nhiều, lo lắng muốn ngủ không được.

Nhưng ngoài miệng nàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Anh đi đi.

Đêm đã khuya.

Cổng lớn của Di Hồng Viện có hai ngọn đèn lồng màu đỏ, xa xa nhìn lại như cặp mắt của một con thú dữ.

Một con thú dữ ăn thịt người không nhả ngay cả một khúc xương, từ xưa đến giờ, biết bao nhiêu cô con gái yếu đuối đáng thương đã bị nó nuốt chửng luôn cả thịt da lẫn xương cốt.

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng của Dương Tranh lại càng thấy hận !

Chỉ tiếc là y không làm được gì, bởi vì đây là chuyện hợp pháp, chỉ cần là chuyện hợp pháp, không những y không thể can thiệp, y còn ngược lại phải bảo vệ.

Trong con hẻm đen ngòm đó, gió thổi vừa lạnh vừa ẩm, y đi ngược chiều gió ra khỏi con hẻm, bỗng có người xông ngang ra, nhìn y cười hì hì chào một tiếng.

Người này tên là Tôn Như Hải, là nhị tiêu đầu của một tiêu cục, cũng có tí danh tiếng trong giang hồ, trong thành cũng là một tay ăn chơi, không những vậy, nghe nói võ công cũng không tệ.

Nhưng Dương Tranh trước giờ không thích y, vì vậy chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

- Chuyện gì vậy ?

- Tôi có thứ này muốn giao lại cho Dương đầu nhi, đây là đồ người ta nhờ chuyển giùm.

Tôn Như Hải móc trong người ra một tập ngân phiếu:

- Đây là mười tờ ngân phiếu ở ngân hàng Đại Thông Sơn Tây, mỗi tờ một ngàn lượng, đi chỗ nào cũng đổi được thành tiền, rất là tiện lợi.

Dương Tranh lạnh lùng nhìn y, đợi y nói tiếp.

- Có bao nhiêu đây tiền, Dương đầu nhi có thể mua một căn nhà bốn phòng rất khang trang, phong quang tiếp Ngọc Trạm nương về nhà.

Tôn Như Hải cười thật ám muội:

- Chỉ cần Dương đầu nhi tối nay nằm trong nhà không đi đâu, tập ngân phiếu này thuộc về Dương đầu nhi ngay.

Dương Tranh không đổi nét mặt:

- Đây là ai nhờ ông giao vậy ? Có phải là cái vị bằng hữu tối nay muốn qua nơi này không ?

Tôn Như Hải thừa nhận:

- Người ngay nói chuyện trước mặt không giấu diếm, chính là y đó.
 - Nghe nói y vừa mới cướp một chuyến hàng ở trên đường tới Tang Lâm, tiền tiêu một trăm tám chục vạn lượng, chỉ đưa cho tôi chút tiền như thế này không khỏi quá ít hay sao ?
 - Dương đầu nhi muốn bao nhiêu ?
 - Tôi cũng chẳng muốn gì nhiều, chỉ bất quá muốn một trăm tám chục vạn lượng của hấn, ngoài ra còn có thêm hai người.
- Tôn Như Hải cười không nổi, y vẫn còn phải hỏi:
- Hai người nào ?
 - Một người là ông, một người là hấn.
- Dương Tranh nói:
- Ông làm chuyện tiêu cuộc, lại đi cấu kết với cường đạo, ông còn đáng chết hơn cả hấn.
- Tôn Như Hải lùi lại hai bước, ngân phiếu đã bỏ lại vào trong người, trong tay y đã cầm một cây Thủ Xoa tử sáng loang loáng. Y cười giọng âm trầm:
- Một tên bộ khoái tí teo vậy còn dám nhảy lên đầu Nghê Bát thái gia sao ? Đáng chết chỉ có nhà người.
- Trong con hẻm tối lại có một giọng nói lạnh lùng mai mỉa tiếp theo:
- Không những hấn đáng chết, mà còn chết chắc quá rồi.

- o O o -